

We're after the same rainbow's end, waitin' 'round the bend.

Johnny Mercer

~::~~

Treure una cadira del lloc on sempre ha estat
i ensopegar durant dies amb un buit.

~::~~

Tot això que fas és
el que realment necessites fer
per canviar les coses que vols canviar?

Bauman, gràcies

~::~~

Dues lluernes, en nit d'ulls oberts,
gronxaren la llum dels meus somnis.
El seu sol llostreja i toca el bres.

A Reis Juan i Laura Borràs

~::~~

Flama tibada, fora de camp,
incorpòria llum penetrant,
inunda l'estança l'amant.

«Danae», Rembrandt, 1636

~::~~

Branca o arrel, el centaure
es fon en nit opalescent:
ni terra ni cel.

«Aether i Hémèra», Bourdelle, 1911

~::~~

Hi ha mots que el silenci pronuncia,

però el seu eco també és silenci.
Hi ha mots que la veu pronuncia,
però el seu eco és el mateix silenci.

~::~~

-Això que has dibuixat què és, Lara?

-Això és la xemeneia d'un cor.

Lara (4 anys)

~::~~

Oceà en calma,
de tempesta ple;
silencis que suren,
mots a destemps,
expliquen onades
de la sirena que calla
amb ulls de mar.

~::~~

Córrer esmunyedís, pres
per les ínfimes mans
de la pluja, bateig
de la pell assedegada,
com renàixer des dels ulls
d'un xiquet que plora.

~::~~

Curull de terra promesa,
plegue roba i amuntone exilis.
Lluny de tot, torne a mi:
seré només camí i paraula despresa.

~::~~

Admire el pecat
de no estar treballant,
de mirar les estrelles,
de parlar de filosofia.

«Incest d'ànimes», Osbert, 1896

~::~~

Mots contra el vidre,
baf a la mirada,
el camí s'emboira,

el silenci esclata.

~::~~

Muda, la mirada ens inunda:
tot paisatge és un autoretrat.

«Le calme de l'eau», Osbert, 1918

~::~~

Són arbres, no barrots;
obri els ulls, escull sender,
respira el bosc.

«Le mystère de la nuit», Osbert, 1897

~::~~

Cambra de bany.
Em rente els ulls:
cada mirall és el mirall.
Pare l'orella al vidre fred
on giravolta, encés,
el calidoscopi d'un batec.

~::~~

La nit és una pell
de pigues blanques, sal
de mar negra, silenci
tacat de tu.

~::~~

Dimarts eterns, mar
de beure, mort
de viure, sóc
un verm i sóc lliure.
Sense tu, visc en mi
i et sent riure.

~::~~

La memòria arrapada
al cantó d'un llit
conté més veritats
que qualsevol enciclopèdia.

~::~~

Si no aprén la solitud,
quan enlluerna s'enlluerna:

el farer que s'il·lumina
és el primer naufrag.

~::~~

La llibertat és
almenys una mirada.
Recolzada a la barana,
els seus ulls ho diuen tot.

«El balcó», Manet, 1869

~::~~

Si escric versos que ni tan sols jo
no sabia explicar és, en part,
perquè tinc la necessitat de dir
coses que de mi necessitaré desxifrar.

~::~~

Arrapats, ben a frec,
dos cossos absents
són també l'animal
que exhala l'alè
que respirem.

~::~~

Als dits, als llavis, al cor
obri esquerdes el magma.
Els volcans poden ser
previsibles, no evitables.

~::~~

La meva mà no es mourà mai
del món secret on la lluna
la va il·luminar.

~::~~

El poema que acabe emmudeix
com aquest silenci després
de ploure, com un animal adormit,
com el seu darrer rastre, forat
de glaç en la nit.

~::~~

Quan, al present, entra menys el passat
i el passat comença a ser només passat,

el present no arriba a ser present.

Del futur, ni parlar-ne.

~::~~

En el llenguatge de l'amor, la mà
és immensament més rica que el diccionari.

Cap gramàtica pot abastar la tendresa.

~::~~

Per tu he travessat l'alba,
per tu he travessat el vespre

i, ara, per tu travessat,
la nit en blanc i encesa.

~::~~

Els udols cap endins
no ressonen; mosseguen
com ullals de llop
entre les costelles.

~::~~

Erigit amb absurdes geometries,
corre l'home fosc; hi perd carn, pes

i, trencadís, negra espurna,
amb l'aire es fon.

~::~~

la passió que sou,
que us mou i us clou,
que és pou i és jou,
que és rou i ens plou

l'amor que cou
i mai no és prou.

~::~~

Córrer i córrer dins
l'espill, horitzó enllà,
lluny, minvant, com un ocell
marca el punt d'un darrer vers
i s'esvaneix.

~::~~

Som l'ocell i som l'ala
i, entre misèries i cels trencats,

l'aire.

~::~~

Els pocs centímetres
que ens falten per a tocar la lluna
es fan volant.

~::~~

L'esperança és
l'última rosa
que es perd.

~::~~

Button

Button

«Moon River», de Henry Mancini, amb lletra de Johnny Mercer i veu d'Audrey Hepburn